

Michal Masný Mať moc

Bratia a sestry,
jeden z veľkých problémov USA v 19. storočí bolo otrokárstvo. Išlo to až do takých rozmerov, že nastal ozbrojený konflikt medzi severom krajiny a juhom. Sever bol proti otrokárstvu, ale na juhu bolo veľa bavlníkových plantáží, kde boli ľudia čiernej alebo aj medenej pleti veľmi lacnou pracovnou silou. Dosť dlho trvalo, kým otrokárstvo zaniklo. Pre plantážnikov bolo veľmi pohodlné, keď vydali rozkaz a všetko sa spravilo bez ich väčšej námahy. Mali moc a mali peniaze. A o to šlo.

Dnes sme počuli, ako Pán Ježiš učí v synagóge v Kafarnaume. Píše sa, že učil ako ten, čo má moc, nie ako zákonníci.

Zaujímavá poznámka. Zákonníci učili – a boli veľmi prísni. Od všetkých žiadali dodržiavanie zákona. Aj v ich vystupovaní musela byť prítomná moc. Zvykli sa však veľmi často odvolávať na iných učiteľov zákona, to značí, že sami nie veľmi prenikli do hĺbky Božieho slova. A keď si spomenieme, ako ich Pán Ježiš karhal, že sú ako „obielené hroby“, zrejme to, čo hovorili, nezachovávali, neboli o tom vôbec vnútorne presvedčení. A tak ich kázanie bolo len vonkajšie, bez nejakého väčšieho vplyvu na poslucháčov. Poučovať iných, byť lepšími od druhých – aspoň navonok, mať obecenstvo, to všetko bolo prejavom toho, že neoprávnene túžia po moci. Lenže keď človek chce vládnuť, musí to robiť iným spôsobom. Prvá podstatná vec je tá, že musí vládnuť nad sebou samým. V slove „vládnuť“ je obsiahnuté prijatie seba samého, uvedomenie si svojich chýb, uvedomenie si toho, že aj v budúcnosti môžeme urobiť chybu. Ak tento krok vypadne, príde na rad príslovie: „Vodu káže, víno pije.“ Toto si nemôže dovoliť žiadny človek, nieto ešte učiteľ zákona, v našom zmysle napr. kňaz alebo iný pedagóg, ktorý vychováva ľudí. Vtedy sa podobáme zákonníkom, ktorí niečo iné hovorili a niečo iné žili. A tak vnútorne skostnateli, vyprahli, stali sa prázdny rečníkmi. A najhoršie, čo bolo – stále túžili po moci. Pán Ježiš sám o sebe povedal, že neprišiel, aby ho obsluhovali, ale aby slúžil. Neprišiel s pýchou – nepovyšoval sa nad nikoho. Skláňal sa najmä k tým posledným – chorým, chudobným a trpiacim. Svoju reálnu moc prejavil aj tým, že vyhánal zlých duchov a oni naozaj pred ním utekali. Nikdy mu to však neslúžilo na povyšovanie sa...

V tomto postoji sa skrýva úžasná hĺbka Kristovej osobnosti. Netúžiť po moci a práve

preto ju mať. Jeho príklad sa oplatí nasledovať. Príklad pre všetkých nás. Túžba po moci sa prejavuje rôzne – už len v tom, že nevieme vypočuť, stále musí niekto iný počúvať nás. Alebo tým, že musíme všetko vedieť, o všetkých mať prehľad a potom čo najviac o tom rozprávať. Alebo upozorniť iných, že my sme lepší ako ktokoľvek iný. Niektorí napríklad nevedia prehrávať, čo len pri hre. V dejinách sa to tiež veľmi často a rozličným spôsobom prejavilo – dobývanie územia, na ktoré nemali dobyvatelia nárok, revolúcie, uzurpovanie moci a pod. V dnešnej dobe sa to prejavuje napríklad odpočúvaním iných, vzájomným osočovaním sa a podobnými scénami, ktoré často vidíme na obrazovkách. Vo vyratúvaní podobných prejavov nezdravej túžby po moci by sme mohli pokračovať ešte veľmi dlho, ale to nie je cieľom. Dôležité v tomto momente je uvedomiť si túto reálnu túžbu v sebe a vedieť ju spracovať. Vedieť ju nasmerovať správnym smerom – učiť sa vládnuť nad sebou, teda prijať samého seba – ako som už spomenul – uvedomiť si svoje chyby a nedostatky a nad tými víťaziť. Hlboký vnútorný život sa určite prejaví navonok a my budeme mať vždy čo ponúknuť svojim bližným. A hoci to nebude to z pozície pýchy a povýšenosti, predsa alebo práve vďaka tomu človek bude mať pred inými rešpekt a uznanie.

Stalo sa to na Olympijských hrách v roku 1928 v Amsterdame, v Holandsku. V šerme stáli proti sebe Talian a Francúz Gaudin (čítaj godén). Šlo o zlatú medailu. Obaja muži šermovali ako zúrivi a diváci pozerali so zatajeným dychom. Tu zrazu rozhodcovia nariadili prestávku. Jeden z nich sa domnieval, že Talian Francúza zasiahol. To by pre Francúzov znamenalo stratu zlatej medaily. Konečne sa rozhodcovia dohodli: „Nijaký zásah!“ Diváci si vydýchli. Vtedy si Francúz strhol prilbu, podišiel k rozhodcom a povedal: „Je suis touché (ž'sui tušé) – zasiahol ma!“ Rozhodcovský rozsudok bol v jeho prospech, no on ho neprijal. Pravda bola preňho cennejšia ako ľstou získaná zlatá medaila.

Budujme si teda pevný charakter, ktorý nebude postavený na klamlivých túžbach po moci. Prijmime samých seba, aj so svojimi chybami. Naučme sa ich prijímať a správne ovládať. Žime plnohodnotný vnútorný život. Nasledujme v tomto Toho Najmocnejšieho, ktorý sa nikdy nad nikoho nepovyšoval. V spojení s Ním sa môžeme stať silnými, mocnými – a to najmä vnútorne. A takých sa bojí aj satan. Amen.

Súčasťou katolíckej liturgie je aj na Hromnice posväcovanie sviečok. Svetlo sviece predstavuje Krista ako svetlo sveta; sviečka, ktorej vosk sa pri spaľovaní spotrebúva zas Jeho obetu.

*Čo čakáš, Sion, Pána tu?
Priprav sa, vyzdob komnatu,
maj svetlo viery, nevzdychaj,
prijmi Nevestu, Ženicha.*

*Blažený starček, pozri sa,
uvidíš dieťa Ježiša;
a ohlás Spásu národov,
Svetlo, čo vzišlo pohanom.*

*V náručí matky Kristus, Pán,
obetuje sa v chráme chrám;
poslúcha zákon Boží Syn,
ten, čo viazaný nebol ním.*

*Ty, Panna, prines obetu:
Syn Otcov aj tvoj syn je tu!
Obetuj Bohu aj nás s ním,
veď život za nás položí.*

*Len kráčaj, Panna, Kráľovná,
a polož Syna na oltár;
bo on zve všetkých k radosti,
prichádza Spása z výsosti.*

*Nech ti je sláva, Ježišu,
cez večnosť, v ktorej kraluješ
s Otcom i Duchom Presväтым,
že sa dnes ľudstvu zjavuješ.
Amen.*

Hymnus na sviatok Obetovanie Pána – ranné chvály

Kráčať v nevinosti srdca

Ž 101, 2.4.5: *Chcem kráčať v nevinosti srdca. Skazené srdce sa mi prieči, zlomyseľníka nechcem znať. Kto tajnostkársky ohovára blížneho, toho umlčím. Kto má oko pyšné a srdce naduté, toho neznesiem.*

Svätý Bože, prichádzam k tebe s vďakou za tvoje slovo múdrosti a povzbudení, ktoré môžem nachádzať v modlitbe tohto žalmu. Ty ma uistuješ a učíš, s akým srdcom môžem dosahovať plnosť života. Vieš, z čoho, ako a pre čo som stvorený.

Môj Pane, vieš, že nijaké zlo, nijaké sebecko, nijaká lož ani skazenosť akéhokoľvek druhu mi nemôže radosťou a šťastím nasýtiť srdce, dušu, ducha a telo. Verím a vyznávam:

Iba ty, Pane, môžeš byť mojou radosťou, ktorú mi nik nevezme, a to úplnou radosťou.

Iba ty si mojou nádejou, ktorá nezahanbuje a nesklame.

Iba ty môžeš byť mojím skutočným životom, ktorý sa darúva v láske, čo nikdy nezaničí.

Iba ty, môj Bože, môžeš byť mojím svetlom, ktoré nikdy nezhasína, ale večne svieti.

Iba ty môžeš byť mojím šťastím, ktoré nič nedokáže zničiť.

Pane, oživuj vo mne vieru a dôveru v teba, aby som veľmi túžil a usiloval sa mocne volať aj uskutočňovať:

Chcem kráčať v nevinosti srdca.

Chcem žiť z evanjeliových hodnôt života.

Chcem žiť s tebou a pred tvou tvárou.

Chcem byť tvojím.

Chcem, aby si iba ty bol Pánom môjho života, jeho plnosťou a najväčším šťastím.

Môj dobrý Bože, oživuj vo mne vnímanie tvojej prítomnosti, ktorá nech vo mne blahodarne pôsobí, aby sa mi vždy priečilo a oškľivilo mať skazené srdce.

Oživuj môjho ducha a posilňuj ma, aby som v sebe nikdy nezniezol naduté srdce.

Dobrý Bože, chcem kráčať v nevinosti srdca.

Chcem milovať čím viac láskou tvojho pokorného a tichého Srdca.

Chcem žiť v dôvere, akú vo mne vzbudzuje tvoje slovo.

Opäť si uvedomujem, čím by som bol bez teba. Myslím a chcem pamätať na skúsenosť, ktorou si ma obdaril na počiatku môjho života.

Postrehol som v sebe pochybnosť, či naozaj nemožno nič urobiť bez teba. Dnes sa mi táto pravda nielen vracia, ale potvrdzuje deň čo deň. Naozaj, nič nemôžem urobiť bez teba.

Dobrý Bože, naplň ma svojím Duchom a veď ma po ceste nevinosti srdca. Daruj mi vždy odvahu hlásiť sa k tebe a vždy ťa milovať.

Jozef Šuppa SJ „Modlitby srdca“

Sviatok Obetovanie Pána: V piatok 2. februára slávime sviatok Obetovanie Pána. Úvodné obrady sv. omše v prípade dobrého počasia budú na priestranstve pred kostolom, kde požehnám sviece a v sprievode vstúpime do kostola.

Spovedani: Povzbudzujem ku sv. spovedi aj školskú mládež. Je to i dobrá príprava na blížiacu sa pôstnu dobu. 2. februára sú polročné prázdniny.

Požehnanie na sviatok sv. Blažej: V sobotu 3. februára na záver sv. omše udelím prítomným svätoblažejské požehnanie hrdla.

Sila nádeje

Máš len jeden život. Rob si s ním, čo chceš. Sú zamračené dni a slnečné dni. Urob si s nimi, čo chceš. Máš len jeden život. Skús to s týmto životom. Ak ho odmietneš, už viac životov nemáš. Noc nemôže byť taká tmavá, aby sa nikde nedala nájsť aspoň jedna hviezda. Púšť nemôže byť taká bezútešná, aby sa niekde nedala objaviť nejaká malá oáza.

Niekde sa pre nás
vždy nájde nejaká malá radosť.
Sú kvety,
čo kvitnú dokonca aj v zime.

Kvet potrebuje
silu stonky, ktorá ho podopiera,
ktorá ho drží pevne za každého počasia,
čo ho dvíha v ústrety slnku.

Človek potrebuje
silu nádeje, ktorá ho podopiera,
ktorá ho drží pevne za každých okolností,
čo ho dvíha v ústrety Bohu.

Adalbert L. Balling „Mám ťa rád“

Sväté omše v 4.týždni cezročného obdobia - (B)

29.I. pondelok *Spovedanie 16:15 -17:00*

17:00 *Za Ľ Henricha Kulifaja (1. mesiac od smrti)*

30.I. utorok *Spovedanie 16:15 -17:00*

17:00 *Za Ľ Mariána Kulifaja (1. mesiac od smrti)*

31.I. streda

17:00 *Svätá omša v Štefanovej*

1.II. štvrtok *Spovedanie 15:30 -17:00*

17:00 *Za Ľ Františka a Máriu Podolských*

2.II. piatok *Obetovanie Pána – Hromnice - Sviatok*
Spovedanie 15:30 -17:00

17:30 *Za farníkov*

Lektori: Polanská Z.

3.II. sobota

08:00 *Za Ľ Pavla a Máriu Tomašovičových*

Upratovanie kostola č.d. 388 - 420

4.II. 5.Nedeľa Cezročného obdobia – (B)

08:00 *Za Ľ Jána Stojkoviča, syna Petra a nevestu Jarku*

Lektori: Jurčovičová M., Blahová M.

11:00 *Podakovanie Pánu Bohu za 60 rokov manželstva*

Lektori: Kosnáčová T., Šustová D.

14:00 *Posvätný ruženec, litánie*

a výmena ružencových tajomstiev

Liturgický kalendár

29.I. pondelok Sv. Valér, biskup

30.I. utorok Sv. Martina, panna a mučenica

31.I. streda Sv. Ján Bosco, kňaz – Sp

1.II. štvrtok Sv. Tryfón, mučeník

2.II. piatok Obetovanie Pána – Sviatok – Prvý piatok

3.II. sobota Sv. Blažej, biskup a mučeník – Ľsp

MILOSRDNÝ ČLOVEK

Vtedy k nemu pristúpil Peter a povedal mu: „Pane, koľko rás mám odpustiť svojmu bratovi, keď sa proti mne prehreší? Azda sedem rás?“ Ježiš mu odpovedal:

„Hovorím ti: Nie sedem rás, ale sedemdesiatsedem rás.“

(Mt 18, 21-22)

Voči nikomu nesmieme prechovávať nenávisť...
Neprestajne sa musíme zastávať našich vinných bratov,
lebo naše svedomie nám v každý čas vraví, ako veľmi aj
my potrebujeme zhovievavosť a odpustenie.

(Svätý Tomáš Morus)

Keď sme rozjímali nad láskou, uvažovali sme nad tým, že láska nepočíta. Nepočíta dobro, ktoré vykonala, ani zlo, ktorým utrpela. Láska jednoducho nerada počíta. Platí to aj pri odpustení a milosrdenstve. Milosrdenstvo je plodom lásky, preto ani milosrdenstvo nepočíta. My však častokrát to, ako nám iní ublížili, máme dobre spočítané a zapísané hlboko v srdci. Tomáš Morus, ktorý bol nevinne odsúdený, povedal, že zlé skutky iných si zapisujeme do skaly, kým dobré skutky do piesku. Dobro, čo nám iní urobili ľahko zabudneme, kým to zlé si pamätáme veľmi dlho a niekedy aj celý život.

Všimnime si svätého Petra. Zdá sa, že tiež rád počítal, hoci vieme, že neskôr z toho vyrástol a bol ochotný dať život za Krista. No kým bol ešte učeníkom nezrelým v láske, tiež rád počítal. Napríklad sa pýtal Ježiša, čo budú mať z toho, že všetko opustili. Mal to teda zrátané, čo zanechal a čo získa - aspoň sa to zrátať pokúšal.

V dnešnom úryvku čítame, že sa pýtal Ježiša: „Koľko rás mám odpustiť? Azda sedem rás?“ Ježiš ostáva pri jeho matematike, aby Peter pochopil a hovorí: „Nie sedem rás, ale sedemdesiatsedem rás.“ A Peter pochopil, že to znamená odpúšťať stále, ako to len dokážeme.

Uvažuj, či nemáš niekoho vo svojom okolí, kto ti je nesympatický a nemáš ho rád. Alebo dokonca, či nie je niekto taký, komu si neodpustil. Odpustiť treba všetkým. Neodpustenie je strašné. Ak neodpustíme iným, zostaneme neslobodní a ponorení v zle a nedovolíme Bohu vstúpiť do nášho srdca. Neodpustenie nás zotročuje a uväzňuje v minulosti, v tom, čo bolo. Niekto žije v tom, čo bolo aj desiatky rokov a celý život spomína, čo bolo vtedy. Žije stále v tom, čo bolo kedysi a neodpustenie mu nedovolí pohnúť sa ďalej. Je to strašné. Už dávno mal odpustiť a on stále len spomína, ako mu kedysi ktosi ublížil.

Pomodli sa modlitbu Otče náš a zahrň do nej všetkých, voči ktorým niečo máš, hoci je to len nejaká malá nesympatia

Marián Sivoň „Moderný svätý“

„Veľmi som sa nepodaril,“ skonštatoval vrabec, keď sa na seba kriticky zadíval. „Farbu mám biednu, krídla slabé a ani zvnútra to nie je oveľa lepšie. Aby som vtáčiemu rodu nebol na hanbu, skúsím svoju nedokonalosť nahradiť snaživosťou.“ A dal sa horúčkovo do práce. Nehľadal si opustené hniezdo po lastovičkách, aby ho obsadil, ale začal budovať svoje vlastné. Ostatné vrabce ho len nenápadne sledovali.

„To pierko si položil krivo,“ pohotovo vyslovil jeden z vrabcov a vrabča hneď začalo naprávať svoju prácu.

„A slamky si tu vôbec nemal dávať, nepasujú tu,“ mudroval ďalší. Vrabček vzal slamky, ktoré našiel veľmi ďaleko a dal sa do hľadania iných drobností vhodných na stavbu hniezda.

„Ťažký život máme,“ ponosovali sa mu vrabce. „Tie naše hniezda mohli byť vybudované lepšie.“ A tak malý vrabček staval svoje hniezdo a medzitým prikladal stavebný materiál aj na ich hniezda. Chcel ostatným pomôcť, bolo mu ich ľúto.

Jedného dňa vrabca nebolo. Ostatní sa ho vybrali hľadať. Po dlhšej chvíli ho našli. Ležal pod svojím dokonale vybudovaným hniezdom. Bol mŕtvy.

„Totálna vyčerpanosť,“ skonštatoval príčinu smrti ďateľ. A vrabce sa v tej chvíli zahanbili. „Veď nič nepovedal. Neprosil o pomoc. Mohli sme mu pomôcť!“ Hľadeli na mŕtveho vrabca s obdivom. Už nikomu nenapadlo, čo predtým bolo zjavné mnohým, že sa malý vrabec nepodaril. Na zemi videli ležať malého mŕtveho hrdinu.

Kiežby sme na misku váh prikladali o trochu viac citlivosti voči iným, v porovnaní s mierou kritiky, ktorá sa seje tak ľahko. A dokázali spoznať skutočnú obeť.

SLADKÝ ŽIVOT?

„Utopím sa tu. Načo som došla tak ďaleko, keď tu prídem o život?“ vzdychla včela topiaca sa v mede. Priateľka, ktorá ju ta priviedla, sa kdesi stratila. Ale vrátila sa práve včas, aby stihla topiacej sa podať slamku. „Sme tu, aby sme prispeli k dielu, na ktorom pracujú včely už celé generácie. Stojí to veľa námahy a driny.“ „A prečo sa toľko trápime? Veď napríklad tu je toľko medu. Stačí prísť a nabrať si. Ľahko môžeme patriť medzi najlepších,“ kombinoval mladý mozog rýchlo zabudnúť, že pred chvíľou tu šlo o život. „Nič si nepochopila,“ odvetila staršia družka, „nebolo by medu bez našej námahy. Medu sa sladkosťou nič nevyrovná. No to, čo získaš bez skutočného pričinenia, si ani ty sama nebudeš vážiť. Nikdy ťa celkom neuspokojí byť najlepšou nepoctivým spôsobom, lebo nespoznáš svoju hodnotu. Viac než čerpať z dokonalého diela, je môcť priložiť k nemu ruku. Mať účasť na zázraku menom život, môcť žiť, konať, nebyť sám, mať niekoho vedľa seba, niečo tvoriť - to dáva životu zmysel. Život nie je len bezhlavým lietanim po svete.“

A mladá včela to skúšala vo svojej hlave dať dokopy. Pochopiť záhadu menom život. Ako sa nielen bezhlavo pachtiť či nezmyselne rútiť životom. Veď v tom rozlietanom svete musí predsa jestvovať niečo, na čom naozaj záleží.

Život nieje len nezmyselný pohyb či bezhlavé lietanie po svete. Jeho hodnota sa meria vynaloženou námahou a vnútorným úmyslom.

MUDr. Jana Víznerová „Vedieť vidieť“

Teta daj korunku, čo máš navyše

Prázdninové nákupy boli odložené v kufri auta. Pred sebou tlačím nákupný vozík, aby som ho zaparkovala na svoje miesto. Vzápätí zbadám malého, asi päťročného rómskeho chlapčeka. Sedí „v úkryte“ na nákupné koše a trhá si papier. Nemožno ho obísť a on ani nechce, aby ho ľudia obchádzali len tak bez povšimnutia. Vypeleší na mňa svoje hnedé oči a poteší sa. Veď ako inak, rehoľné sestry sa spájajú s charitou a rozdávaním všetkého, čo sa dá rozdať. Tak hneď srdcovú začne:

„Ahoj, teta,“ povie svojim typickým prízvukom a vystiera ku mne ruku.

„Ahoj, a ty tu čo sedíš na nákupných vozíkoch?“ Pýtam sa a snažím sa nevšimáť si jeho ruku. „Tá, ja čakám,“ vysvetľuje malý. „A na čo?“ rastie moja zvedavosť. „No, na to, aby som dostal korunku. Nemáš jednu takú, čo nepotrebuješ? Takú, čo máš navyše? Daj!“ A začína opakovať frázu, ktorú tak často počúvam od detí s čiernymi vlasmi a hnedými očami. Preruším ho.

„A na čo ti bude? Si hladný?“

„Dík móre, to nie pre mňa, teta,“ vysvetľuje. „To je pre apa.“ „No a ocko nechodí do práce? Nemá peniažky?“ „Ta, hej. Chodí do roboty, ale v krčme má sekeru a nechcú ho tam pustiť... Tak musím pýtať aj ja, aj brat, aj sestra. Chápeš?“ „A kde sú tvoji súrodenci?“ Obzerám sa dookola.

„Tam, kde ja, teta. Jano sedí tam v nákupnom vozíku,

Amanda pri tamtom žltom aute, Dávid tam, kde je to veľké auto. Vidíš ich?“ Videla som.

„A tvoj ocko je kde?“

„Ta, on sedí pri obchode.“

Naozaj. Sedel tam. Na múriku v chládku. V jednej ruke držal pivo a v druhej štanglu salámy bez chleba. Jedol a pozorne sledoval, kto si berie vozíky, a ako dlho sa zdržiava v „úkryte“. Obrátila som sa k môjmu novému kamarátovi.

„Počúvaj, a už ti niekto dal korunky, ktoré nepotrebuješ?“ Malý súhlasne pokýval hlavou a začal vyťahovať z vreciek päťdesiatcentové a eurové mince. Keď sme ich spolu zráтали, neverila som vlastným očiam. Suma, ktorú synátor vyzbieral pre svojho otca, prevyšovala 35 €. Vynásobila som to piatimi (lebo toľko súrodencov mal môj malý kamarát) a prenikol ma nemý úžas. Premýšľala som, kofkí z nás v ten deň prispeli k tomu, aby sa otec rodiny dostal naspäť do krčmy, kde ho už nechce pustiť ani krčmár, a prišla som k jasnému záveru: Ak bude niekto odo mňa pýtať „korunky navyše“, nedostane ich. Premením ich na chlieb a milé slovo.

Svedomie

Každý človek je jedinečným a neopakovateľným. To isté síce platí pre každý lístok na strome, pre každý kvet na lúke..., avšak s tým rozdielom, že človek o tom vie, ako hovorí Teilhard de Chardin: „Človek sa odlišuje od všetkých tvorov podstatne novým faktom: nielen vie, ale vie, že vie.“ Táto jedinečnosť mu je prepožičaná z Božieho bytia. Vedomie o tejto skutočnosti je naše svedomie - najvnútornejšia časť ľudského bytia. Ono vyzýva človeka, aby svojím životom zostal verný svojmu pôvodu i sebe samému.

Iste nikto nechce, aby ho pokladali za človeka „bez svedomia“. Všetci sme zajedno v tom, že poznané dobro treba milovať a podľa neho i konať. Ba vieme i to, a často sme to každý skúsili, že vedomé rozhodnutie alebo konanie proti poznanému dobru rozdeľuje ľudskú bytosť a dochádza k zrade na sebe. Na to si však môže, žiaľ, každý z nás zvyknúť.

Istý americký časopis dal svojim čitateľom otázku: „Čo je svedomie?“ Odpovedí bolo veľa. Medzi nimi bol aj list Indiána z Oklahomy. Napísal: „Svedomie je ako trojuholník v mojom srdci. Stojí nepohnute, ak som dobrý. Ak sa previním, otáča sa a ostré hrany pichajú. Ale ak sa opäť previním, hrany sa opotrebúvajú a potom to už vôbec nebolí.“

Áno, sami si neurčujeme pôvod, pohlavie, farbu očí..., ale sme zodpovední za svoje rozhodnutie i činy. Aby boli v súlade s dobrom, mali by sme ich konať na základe pozitívneho svedomia. Nemecký spisovateľ B. Brecht to vyjadril na príklade lekára Hunaina a kalífa. Kalif žiadal od lekára jed pre svojich nepriateľov. Ponúkal mu lákavé bohatstvo, ak poslúchne, ale ak nie, pôjde do väzenia. A tak Hunain strávil rok vo väzení. Potom ho kalif opäť predvolal. I teraz sa mal rozhodnúť. Nekompromisne odpovedal: „Ja som sa učil umeniu liečiť ľudí, a ničomu inému.“ Kalif dal pokyn katovi. Lekár sa nazdával, že prichádza jeho posledná hodina. Povedal: „V deň súdu ma Boh odmení. Ak sa chce kalif prehrešiť, to je jeho vec.“ Vtedy sa na kalifovej tvári objavil úsmev. Nechcel zničiť lekára. Len vyskúšať jeho česťnosť.

Nie je vždy ľahké rozhodnúť sa podobne i vo veľmi drobných situáciách každodenného života. Ale zrada na vlastnom svedomí nezostane bez následkov. Ak človek pri rozhodovaní stále hľadá cestu najmenšieho odporu, zúžia sa i hranice jeho vnútornej slobody. Ba môžu i celkom zmiznúť. Je isté, že naša vnútorná sloboda úmerne vzrastá s naším konaním podľa správneho svedomia. Týmto je vlastne človek disponovaný ostať slobodným za každých okolností. To znamená - ísť často aj cestou proti prúdu zmýšľania a taktiky mnohých. Je to však cesta, ktorá vychádza i končí u Boha.

Viliam Judák „Vo svetle všedného dňa“

www.fara.sk/vistuk/

Spoločenstvo pri farskom kostole Najsvätejšej Trojice
vo Vištuku